

Vitalitat

M. Rigola Ferras
OLOT

Revista Olotina Literaria, científica y Administrativa

SETMANARI DEFENSOR DELS INTERESSOS DE LA COMARCA QUE NO ESTÀ ADHERIT NI AFILIAT A CAP PARTIT POLITIC

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Imprempta de Pere Aubert. Sant Bernat, n.º 2

Els pagos son a la bestreta.
Dels treballs publicats ne responen sos autors.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Any, 5 ptes.—Nombre solt, 10 céntims.

DE LES OBRES QUE S' REEBEN SE'N DONARÀ COMPTE Y DE LES QUE SE'N ENS ENVIEN DOS EXEMPLARS SE'N FARÀ LA CRÍTICA

PER LA CULTURA

ELS EXAMENS DE NOSTRES ESCOLES

Cumplint lo promés en nostre número passat, ens ocuparem avui dels examens de les noies, puig també ens interessa la seva educació y instrucció, ja qu'estant destinades a desempenyar un paper importantíssim en la societat, convé donalsi instrucció sòlida, pera ferles bones mestresses de casa, y obtenir que sàpiguen educar y instruir als seus fills en sa infantesa, a fi de posarlos després a mans dels mestres, qui han de prepararlos pera la lluita de la vida. Veritat que d'aquesta segona part de l'educació de la dona, tantost se n'ocupen, no ja les escoles d'aquí, sino tampoc les d'altres punts, aont poden felicitar-se, per disfrutar d'una ensenyansa més complerta de la que esperanssem tinguin les nostres filles, no moventse d'aquí. No podém vanagloriar-nos de tenir entre nosaltres una Comtesa de Diesbach, que ha dedicat son talent y energíes en la fundació a França d'aqueixes escoles *menagères*, tant exteses a Bèlgica y Suïssa, y que han sigut d'uns resultats pràctics admirables, ni una Augusta Moll Weis qu'escrigui llibres com son *Livre du Foyer*. Nosaltres, ens entusiasmam ab la lectura d'obres d'ensenyansa domèstica, y, al mateix temps, ens condolem al veurer que aquí no hi han persones que desinteressadament s'ocupin d'una qüestió de tanta transcendència. La nostre societat, (y al dir aixó no vull referirme a Olot solsament), no hi ha donat cap mena d'importancia a n'els coneixements pràctics que hagi de tenir la dona; sols s'ha ocupat de que adquirís unes quantes nocions teòriques, no més, de poques coses, que la fessin lluir un xic, y que al poc temps d'esser fora dels col·legis ha oblidat ja completament. No ha semblat sino que a les noies de bona posició els hi era de més l'esser bones administradores y mares de família, sobretot aixó darrer, que poques ni han que la coneguin aquesta missió.

Pero estenentnos en consideracions que ara no son del cas, deixariem de cumplir nostre comés. Avui per avui, sols dirém que podriem donarnos per satisfets que lo que en les nostres escoles s'ensenyava, fós ab bons fonaments y no solsament teòrics, sino que s'basessin en la comprensió y en la pràctica.

Aném, doncs a n'els examens y diguém l'efecte qu'ells ens produhiren. Ho dirém clarament, ab la mateixa claretat que s'ha dit dels nois y sens ànim de molestar. Els del primer dia ens feren

passar un mal rato, no solsament per lo poc que les deixebles feren lluir a la mestra, sino també per la falta de direcció que'n ells hi regnà. Els del dimecres ens impresionaren més bé, res hi hav'a que dir en quant al ordre y presentació de les alumnes, pero aquestes portaven un programa forsa reduhit. S'hi notà una preparació especial, un cert pertorbament ab equivocar la mestre l'ordre de preguntes, y alguna vegada, contestant diferent de lo preguntat; tot exercici teòric, ben poc de pràctic; memòria, molta memòria, casi un fonògrafo.

Els darrers o siga'ls de l'escola que dirigeix la Sra. Abad, ens deixaren una impressió ben diferent.

Les noies hi podien anar ab un programa preparat, com es natural en tot examen, pero era un programa complert y que's veia se sabien fotes elles, teòrica y practicament, doncs, en les assignatures que s'ho requerien, tot fou pràctica, res d'exercicis de memòria que deixen en el dupte de si comprenen lo que a tanta perfecció reciten.

La memòria de la mestra fou brillant, fent gala en ella de la seva erudició y facilitat de ploma; demanant—hi ajuntém lo nostre prec a n'el seu—les escoles graduades, pera major profit d'alumnes y lluhiment de mestres.

Y també hem d'apuntar en favor de les mestres de nostres escoles municipals de noies, l'excessiu nombre d'alumnes a que han d'atendre, que les priva de que puguin dedicar-se a cad'una d'elles, com la bona ensenyansa requereix.

Perdonissem l'haver dedicat dos articles a ressenyar els examens de nostres escoles. La cosa s'ho val y ja varem dir qu'es materia en la que parlariem clar. Y si després de llegir aquestes notes creu algú que no sont fidel rellaxe de la realitat, preguntí als que hi assistiren, als individus de la Junta d'Instrucció que'n compliment del seu deber tingueren paciencia pera anar a tots, que llealment, francament, ab tota conciencia, els digui si la seva impressió no es semblant a la nostra, y sí, salvant les excepcions fetes, els examens no han posat de manifest, una vegada més, el descuit que hi ha en nostra ciutat en materia d'ensenyansa.

La vinguda de'n Miquel Blay

Com regueró de pólvora, s'escampá, avui fa vuit dies, la nova de que l'endemà venia en Blay ab sa família a passar uns quants dies entre nosaltres.

El temps era tan just que no hi havia moments a perdre pera poguer preparar una bona rebu-

da al bon compatrici. Aixís fou que'ls primers que tingueren esment de la noticia que fou donada per son cosí en Robert Jutglar, s'apresuraren a anar a trobar a les autoritats y a difundir tan fausta nove; quedant acordat tenir una reunió al mateix vespre a casa la Ciutat al obecte de nomenar una comissió pera que cuidés d'organisar tot alló que cregués convenient y lo perentori del temps li permetés.

A l'estació

Ja molt abans de l'hora oficial en que debia arribar el tren de les 6'13 de la tarde estaven plens de gom a gom, el vestibul de l'estació, els dens y sala d'espera, y era bonic de veurer l'immensa gentada que anaba vinguent per el passeig de Barcelona. No citarem noms de les persones de relleu, amics y admiradors del gran artista, que acudiren a donarli la benvinguda, pera no caurer en alguna omisió involuntaria. Basti solsament dir que estava congregat allí, después de l'Ajuntament, Jutge de 1.ª Instància y Diputat a Corts, tot lo bó y millor de nostre societat olotina y d'una manera especial la classe mitja y obrera, el poble, aquest element indispensable en tota manifestació pública y capás per si sol de donar calor y vida a qualsevulga empresa.

L'arribada

Un toc de campana de l'estació ens anunciá la proximitat del tren, y tan bon punt s'ovirá la fumia y s'of el xiulet de la locomotora, que una xardorosa salva de picaments de mans saludá ja al fill predilecte mentres paulatinament anava avensant el tren per entremig d'aquella munió de gent, com si marxés al compás de las confoses notes de la banda municipal que d'allà lluny se sentien.

Es indescriptible l'explosió d'alegria y d'entusiasme que demostrá el public quant vegé sortir del vagó al insigne patrici.

Fou inútil intentar fer las presentacions de rúbrica en aquets casos. No hi está el poble per aquestes camándules quant no pot contenir el goig intern que sent en el cor y se li escapa. Qui li tiraba flors y paperets, qui se li penjava al coll y qui no poguent mes allargaba la mà a fi de tocarlo. Y ab molts treballs y després de grans esforços que tingué que fer la guardia civil y municipals pera separar aquella immensa mole de carn humana se lográ arribar a l'estació y d'allí en caruatge preparat anteriorment s'el portá a la fonda de Europa, ab viu descontent de molta part de públic, del altre mitj Olot que l'esperaba a la sortida de l'estació y que ni tan sols pogué veurer.

La serenata

Allá entre nou y deu del vespre els coros «El